

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

VI. Declarantur præfatæ Indulgentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

12. Qui missis & alijs divinis officijs in Ecclesia vel Capella aut Oratorio Confraternitatis pro tempore celebrandis & recitandis, sive Congregationibus publicis, vel privatis ejusdem Confraternitatis, ubi vis faciendis interfuerint, aut pauperes hospicio receperint, aut eis in eorum necessitatibus, vel in periculo peccatorum existentibus auxiliati fuerint: aut eleemosynas temporales vel spirituales eis dederint, vel pacem cum inimicis proprijs vel alienis composuerint, seu componi fecerint, aut devium aliquem ad viam salutis reduxerint, & ignorantes DEI præcepta, & ea quæ ad salutem sunt, docuerint, aut quodcunque aliud pietatis vel charitatis operum exercuerint, toties pro quolibet prædictorum piorum operum eorum dies de injunctis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiæ forma Ecclesiæ consueta, concessit & relaxavit.

CAPUT VI.

Declarantur præfatæ Indulgentiæ.

242.

PRO pleniori intelligentia indulgentiarum, quas prædicto Capite retulimus, observandum est PRIMO, quod nonnullæ ex eis, scilicet prima, secunda, tertia, quarta, quinta, sexta, septima & octava, concessæ fuerint cum hac clausula, *penitentibus & confessis*; multorum est Theologorum & Canonistarum sententia, quod vi hujus clausulæ non sit semper pro consecutione indulgentiæ præmittenda actualis confessio, sed solum quando pœnitentia interior ita est imperfecta, ut non attingat perfectionem contritionis, nec ad obtinendam justificationem sufficiat. Si autem sit perfecta contritio ad justificationem disponens, volunt isti sacrosancti pœnitens habeat confessionem in voto. Et fundamentum eorum est, quia per dictam clausulam non injungitur actualis confessio, sed quam speciale opus pium, sicut jejunium, eleemosyna, oratio &c. necessarium ad consequendam indulgentiam, sed solum, ut pœnitens justificetur, capaxque reddatur indulgentiæ; cum igitur per perfectam contritionem cum confessione in voto pœnitens justificetur, capaxque reddatur indulgentiæ, non erit secundum istos necessarius actualis confessio. Quare ista verba *penitentibus & confessis* accipiuntur

Utrum ad consequendas præfatæ indulgentias necessaria sit actualis confessio, vel sufficiat sola contritio?

esse volunt divisim & distributivè, id est, *tam pœnitentibus, quàm confessis*: & hanc opinionem autoritas multorum Doctorem, qui illam sequuntur probabilem reddit.

Nihilominus probabilior semper mihi visa fuit sententia opposita, quod scilicet vi prædictæ clausulæ, habens conscientiam culpæ lethalis, semper teneatur actu & re ipsa confiteri; & ratio me movens est; quia certum est Pontificem confessionem actualem, tanquam opus pium necessariò præmittendum ad consequendam indulgentiam exigere posse: verba autem dictæ clausulæ satis superque denotant Pontificem exigere confessionem actualem, tanquam opus pium.

Præterea certum est, quod in habente conscientiam peccati mortalis, pro consecutione cujuscunque indulgentiæ necessaria sit confessio saltem in voto, etiamsi non exprimat, sine qua expressione multas indulgentias concessit PAULUS V. in compendio relatas; igitur quando in concessione alicujus indulgentiæ injungit expressè confessionem, illam non in voto tantum, sed in re exigit.

Addo, quod quando Pontifex vi hujus clausulæ, *pœnitentibus & confessis* non exigit actualem confessionem, subjungere solet ista verba: *vel propositum confitendi habentibus*; quando igitur ista verba non subjungit, argumentum est, quod actualem confessionem exigit, eo quod confitendi propositum non sufficiat. Et hanc sententiam sine dubio in praxi Fideles sequi debent, ne se periculo exponant non lucrandi indulgentiam; cum ad hunc effectum non sufficiat sequi probabilem opinionem, quæ re ipsa verà non sit, ut *supra Cap. 1.* innuimus.

Quamvis autem opposita sententia sua non careat probabilitate, si post clausulam, *verè pœnitentibus & confessis*, non sequatur ista: *& sacra Communionem refectio*, vel alia similis: nihilominus si ista subjungatur, ut sit in indulgentiis nostri Compendij, sine dubio tenetur confessionem actualiter præmittere, qui vult dignè sacra Communionem refici: de jure enim divino quis non potest, ut ex Concilio Tridentino patet, dignè communicare, nisi præmittat actualem confessionem, si conscientiam habeat culpæ lethalis. Confratres igitur nostri post commissum mortale peccatum, esto præcisè vi clausulæ, *pœnitentes & confessi*, non teneantur actu confiteri, sed sufficeret contritio cum confessione in voto, tenentur tamen vi juris divini actualem confessionem præmittere, quo dignè Sacramentum Eucharistiæ suscipiant.

SED

Probabilis est sententia negativa, sed probabilior videtur affirmativa. Vide Suarez Tom. 4. in 3. p. disp. 52. sect. 3. n. 13 Bonacinam de indulg. disp. 6. q. 1. punct. 5. & alios ab his citatos.

Ex quo colligendum sit requiri actualem confessionem?

Culpæ lethali obnoxius nequit dignè communicare, nisi præmittat confessionem.

243.

An habens
solum pec-
cata venia-
lia tenea-
tur actua-
lem præ-
mittere
confessio-
nem.

SED majus dubium est, an qui post ultimam confessionem venialiter tantum peccavit, nulliusq; culpæ lethalis non expiatae memoriae habet, teneatur vi prædictæ clausulæ, *contritis & confessis*, actualem illorum confessionem præmittere? Et negativè respondere Doctores communiter: tum, quia sola peccata venialia, cum gratia & amicitiam DEI non destruant, indulgentiæ fructum non impediunt, nec dignam Eucharistiæ susceptionem: tum, quia, quando Beata exigit confessionem, est intelligenda de confessione peccati mortalis. Nihilominus mihi adhuc probabilior videtur opposita sententia; quia arbitror, quod confessio vi præfatæ clausulæ, non præcise exigitur, ut pœnitens justificetur, & gratiam divinam recuperet, sed ut isto sanctissimo opere disponatur ad fructum indulgentiæ; sicut imponitur jejunio, oratione, visitatione Ecclesiæ, & alijs operibus pijs injunctis. Quare sicut cætera opera pia injuncta, etiam ab illis qui non habet conscientiam peccati mortalis, sunt executioni mandanda: similiter & confessio, idq; praxis Fidelium satis declaratur; cum nemo sit, qui tempore Jubilæi confessionem exigitur non confiteatur: cum tamen multi non habeant conscientiam peccati mortalis. Non tamen est necessè omnia venialia confiteri, sed sufficit unum vel alterum, quo materia absolutionis Sacramentalis ministratur.

In quo sensu verum sit, peccata venialia non impedire confessionem indulgentiæ?

244.

In quibus casibus non

Dum autem dicimus, peccata venialia confessionem indulgentiæ non impedire, debet hoc intelligi solum quoad effectum tollendi pœnam peccatis mortalibus delictis debitam, peccata namq; venialia impediunt effectum indulgentiæ, quoad delendam pœnam illis debitam, nisi ea sublata jam sint quoad culpam, vel virtute alicujus Sacramenti dignè suscepti, vel extra Sacramentum per aliquem actum supernaturalem, qui cum illis sit incompatibilis. Pœna namq; culpæ vis peccati ipso durante nunquam tollitur, & hæc est causa, ob quam sæpè pauci indulgentiam perfectè & absolutè plenariam lucrantur, quia pauci sunt, qui omnibus peccatis venialibus carent. Cum sint, qui ad aliquod veniale non habeant affectum. Vide circa R. P. Dominicum à SS. Trinitate loco supra citato *Controv. l. 2. c. 14.* OBSERVANDUM *secundò*, quod si loquamur de alijs indulgentijs nostri Compendij, quibus non est appositæ clausulæ, *contritis & confessis*, Confrates nostri, esto post ultimam confessionem

thaliter pescassent, modo sint verè poenitentes & contriti, illas possunt lucrari absque actuali confessione; pro eis enim consequendis ea non exigatur, nec tanquam opus pium injunctum: quia non injungitur in Bulla, nec de eo fit ulla mentio: nec etiam, ut Confratres justificentur, fructusque indulgentiæ capaces reddantur, ad hoc enim sufficit perfecta contritio, quæ includit confessionem in voto.

exigatur actualis confessio?

OBSERVANDUM tertio circa secundam indulgentiam plenariam, concessam pro festo principali Commemorationis B. MARIÆ Virginis die 16. Julij, vel Dominica immediatè sequenti celebrari solito, quod pro illa lucranda Confratres nostri non teneantur aliquam Ecclesiam Confraternitatis, vel Ordinis nostri visitare, cum talis visitatio illis à Pontifice non fuerit injuncta, sed solum debent contriti & confessi Eucharistiam sumere, & pro Principum Christianorum concordia, hæresum extirpatione, & sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione ad DEUM preces effundere. Quare in quocunq; loco ista pia opera fecerint, præfatam indulgentiam plenariam obtinere poterunt; si tamen tunc temporis reperiantur in loco, in quo sit Capella Confraternitatis, vel Ecclesia Ordinis, consultum, conveniensq; erit, ut illam visitent, in illaque sacram Communionem recipiant, & præscriptas orationes fundant. Advertendum autem quod si dies xv. cadat in Dominicam non esse transferendum hoc festum.

245.

Quid ad consequendam indulgentiam plenariam festi Commem. solemn. B. V. præstandum sit? & ubi illa obtineri queat?

Quid verò dicendum de illo, qui abest à loco cujuslibet Confraternitatis Carmelitice? *Respond.* Videri probabilius, quod lucrari possit die decima sexta, aut Dominica sequenti, prout libuerit: cum enim nulla sit ibidem loci consuetudo, regi potest proprio arbitrio. *Si quæras*, quanta debeat esse distantia à loco Confraternitatis, ut non teneatur sequi consuetudinem illius loci in celebrando festo, lucrandaq; indulgentia? *Respond.* Pendere id à privatis circumstantijs, quas vir prudens ponderet, atque ab opportunitate frequentandi sepius locum Confraternitatis. Ita Henæus à S. Jacobo lib. sepius citato sect.

Quando hoc festum non sit. transferendum?

Quid de absentibus à loco Confraternitatis dicendum sit?

3. Cap. I.

OBSERVANDUM quarto circa indulgentiam tertiam plenariam Confratribus nostris concessam pro articulo mortis, quod cum articulus mortis sit ille, in quo moraliter imminet mors, duo esse possunt articuli mortis: unus præsumptus & alter verus. *Præsumptus dicitur*

246.

Duplex datur mortis articulus,

X. x.

citur.

vide licet
versus &
presumptus
 & quisnam
 hic & ille
 sit?

De quo-
 nam ex il-
 lis intelli-
 genda sit
 indulgentia
 plenaria à
Paulo V.
 pro mor-
 tis articu-
 lo con-
 cessa?

Probabile
 est pro
 quovis
 mortis ar-
 ticulo con-
 cessam esse:
 quod pro-
 batur.

Dispositio
 indefinita
 æquivaleret
 universali.

citur ille, in quo quis positus, secundum humanam existimationem
 iudicium Medicorum, moriturus est, non tamen moritur. Verum
 tem est ille, in quo quis verè moritur. Modo dubium est: utrum
 indulgentia nostra solùm intelligenda sit de vero mortis articulo.
 Existimant nonnulli, quod quando indulgentia simpliciter conce-
 ditur pro articulo mortis, intelligatur non de præsumpto, sed de
 vero; licet in ea nec de præsumpto, nec de vero articulo expressa sit
 mentio. Et hac ducuntur ratione: quia finis & intentio Pontificis
 illam concedentis est, ut infirmus ex hac vita decedat absq; onerandi
 in purgatorio pœnas suis culpis debitas: hic autem finis non
 obtinetur, nisi in vero mortis articulo. Quare si quis Confrater
 mortis articulo constitutus, secundum humanam existimationem
 confiteatur, Eucharistiam sumat, sanctissimumq; JESU nomen
 vel corde invocet, & postea convalescat, indulgentiam non lucratur
 sed illa ei pro vero mortis articulo reservatur.

Nihilominus ego cum alijs non paucis existimo etiam
 probabile, quod indulgentia nostra sit intelligenda de quovis
 articulo, sive *vero* sive *presumpto*. Ita ut Confratres nostri, quæ
 constituti sunt in aliquo mortis articulo, secundum humanam existimationem,
 & Medicorum iudicium, si servanda servaverint, totam
 indulgentiam plenariam consequantur, ita ut illis non fuerit concessa
 pro uno tantum, sed pro quovis mortis articulo. Ducor hac
 ratione; quia non limitat Pontifex hanc indulgentiam ad unum tantum
 articulum, ut aliquando facere solet: puta in Bulla Cruciate, in
 qua Confessori electo ab habente ipsam Bullam conceditur, ut ipse
 possit impertiri indulgentiam plenariam semel in vita, & semel in
 morte; sed loquitur indefinitè de articulo mortis. Dispositio
 indefinita in jure æquivaleret universali. Ita ut idem sit dicere
 in mortis articulo, ac dicere in quovis mortis articulo; idq; præ-
 fertim procedit in dispositione favorabili, quæ nemini præjudicat.
 Ista enim est amplianda ad omnes casus, ad quos ejus verba secundum
 propriam significationem extendi possunt. Privilegium autem
 indulgentiæ pro articulo mortis est animæ valdè favorabile, nulli
 præjudicat, quare ampliandum est ad omnes casus, ad quos ejus verba
 secundum propriam significationem extendi possunt; cum autem
 sint indefinitè prolata absq; ulla limitatione ad unum tantum articulum.

lum, intra limites propriae significationis ad quemcunque articulum extendi possunt. Videatur N. Dominicus à SS. Trinitate, *Tract. de anno iubilaei Controvers. 9. Cap. 1.* qui idem sentit & docet.

Confirmatur: quia multi Doctores loquentes de facultate, quàm interdum Pontifex concedit Confessario, impendendi plenariam indulgentiam in articulo mortis, dicunt, quod si talem facultatem non restringat ad unam solum vicem; sed simpliciter & indefinitè illam concedat pro articulo mortis, potest Confessarius, virtute talis concessionis, illam impertiri infirmo toties, quoties iudicat eum esse in tali statu, quod moraliter mors immineat: Ergo pari ratione, cum indulgentia plenaria à PAULO V. sine ulla restrictione, & indefinitè pro articulo mortis concessa fuerit nostris Confratribus, dicere possumus illam fuisse concessam pro quovis articulo.

Quæret hic quispiam, quid conferat privilegium Bullæ Sabbatinæ, si in mortis articulo plenaria indulgentia habeatur, cum ejus beneficio reatus omnis abstergatur, ac proinde purgatorij flammis Confrater planè eximatur? *Respond.* Conferre plurimum. Potest quippè contingere, ut moriens non consequatur plenariam sibi indulgentiam, eo quod requisita pro illa non præstet, aut præstare queat, v. g. confiteri, communicare &c. vel aliam ob causam. Item indulgentiam quis tunc obtinet, cum ultimum opus præscriptum perficitur: at inter illud momentum & animæ à corpore emigrationem, potest fieri, ut quis iterum peccet venialiter, ideoque plectendus sit in purgatorio. Præterea ad valorem & effectum indulgentiæ plura concurrere debent, non modo ex parte Pontificis eam concedentis, verum etiam ex parte luerantis: adeò, ut possit coram DEO desiderata desitui remissione, etsi ad oculum & coram hominibus visus sit cuncta præstitisse, quæ ad lucrum indulgentiæ erant præscripta. Quo in casu plurimum prodest & succurrit privilegium Sabbatinum, cujus valor & effectus, melius feliciterque in uno aut altero erit supervacaneus; quàm in alijs innumeris, qui sine plenaria decedunt, deficiens aut desiderandus.

Animadvertendum quoque hic est Lectori, plenariam indulgentiam ac Sabbatinum Privilegium multum inter se discrepare: illa enim in hoc consistit, quod omnem temporalem pro peccatis debitam pœnam remittat, sicque à purgatorio immunem reddat, solvendo ex

Satisfit
cuidam ob-
jectioni, &
demonstra-
tur privile-
gij Sabb.
utilitas.

do ex communi Ecclesiæ Thesauro : hoc verò laborantes in particularibus flammis Confratres solatur, ac liberat (modo supra iam positum) suffragijs atque intercessionibus sanctiss. Virginis. Hinc datur nuncupandum potius *Sabbatum Privilegium*, quam *Sabbatum Indulgentiam*.

247.

OBSERVANDUM quò circa indulgentiam plenariam concessam Confratribus nostris, qui processioni, fieri solitæ in una Dominica cujuslibet mensis, interfuerint, quod PAULUS V. in prima Constitutione, cujus initium, *Cum certis &c.* non concesserit, nisi indulgentiam septem annorum, & totidem quadragenarum : sed postea ad augendum magis B. MARIÆ Virginis de monte CARMELI cultum, in secunda Constitutione incipiente, *Piorum hominum &c.* eam indulgentiam ampliaverit, & plenariam concesserit. At quia secunda Constitutio loquebatur tantum de Confraternitatibus institutis, & dubitare quis poterat, an etiam deberet, aut possit intelligi de instituendis, ideo idem Pontifex ad supplicationem supradicti *Theodori Stratij*, dum fungeretur officio Generalis Procuratoris Ordinis in tertia Constitutione, *Alias volentes &c.* ad tollendum omnem scrupulum, dictam indulgentiam plenariam ad Confraternitates extendendas pro sua benignitate extendit.

AT quia Confraternitas Parthenij nostri SCAPULARIUM præter ordinariam processionem, quam in una ex Dominicis cujuslibet mensis facere solet, aliam magis solemnem habet in festo Commemorationis B. MARIÆ Virginis die 16. Julij, vel Dominicâ immediatè sequenti, cum magno Fidelium concursu, advertendum est PAULUM V. huic tam solemnì processioni interessentibus nullam concessisse indulgentiam : imò nec de illa ullam fecisse mentionem. Quare admonendi sunt Confratres, inquit præfatus Stratius, ut processionem ordinariam non faciant in dicto mense Julij, in determinatâ Dominica, in qua illam facere solent alijs mensibus, sed reservatam faciendam in die Commemorationis, vel in Dominica immediatè sequenti, quo sic, confessi & sacrâ Communionem refecti, processione devotè comitantes, indulgentiam plenariam assequi possint. absque hac processione possunt Confratr. illo die, præstando quæ supra diximus, plen. consequi indulgentiam.

Quamdiu
cessendum
sit durare

QVÆRET forte hic aliquis, quamdiu duret tempus processionis, cujus assistentiæ alligata est plenaria indulgentia? RESPONDETUR

Orare ab inchoato cantu ad procedendum, usque ad eundem abso-
 tum: ita ut toto illo tempore possint Confratres procedere, seu
 processum inchoare. Quod si tanta sit multitudo populi, ut ne-
 queant absolvere suum progressum, unà cum cantu Sacerdotum, suffi-
 cit, quod absolvant eà proportionem, qua patet spatium, etiamsi can-
 tus jam à longo tempore sit finitus; dummodò ante ejusdem finem
 procedere inceperint, quantum licuit: si verò multitudo populi im-
 pediat, quin procedere incipias ante finitum cantum, sufficiet ani-
 mus ad procedendum paratus, statim atque patebit aditus. Proce-
 dere autem oportet modeste, DEUM, DEIPARAMq; orando, &c.
 non confabulando, non cursu præcipiti, aut nimium lento, ut curio-
 sùs lustrentur loca, per quæ fit processio: pium tamen est servare
 stationes aliquas, vel genuflectere & orare coram sacris imaginibus,
 si quæ sint in ijs locis, dummodò breviter & solius devotionis causâ
 id fiat: dixi *pium esse servare stationes*, nam id non est absolutè necessa-
 rium, sive pro Cantoribus, sive pro populo. Nihil pariter refert,
 quod aliqui Crucem præcedant propter angustias loci, aut propter
 consuetudinem, tamen ex natura rei Crux & Cantores debent præ-
 cedere. In processione cantari solent Litanie in honorem B. MA-
 RIÆ Virginis, aut Hymni, &c. Populus verò potest privatim easdem
 preces, aut alias pro devotione recitare. Ita Irenæus *loc. cit.* qui etiâ
 putat non lucrari indulgentiam, qui solum orat in Ecclesia, nec cum
 alijs procedit: quia ex communi loquendi modo, is non censetur
 interesse processioni.

tempus
 processio-
 nis, cujus
 assistentiæ
 conceditur
 indulg. ple-
 naria?

Quis mo-
 dus in pro-
 cedendo
 sit obser-
 vandus?

OBSERVANDUM sextò, circa sextam indulgentiam quadra-
 ginta dierum, concessam recitantibus quâlibet die septies Orationem
 Dominicam, & Salutationem Angelicam ad honorem septem gaudio-
 rum Beatiss. Virginis: quod cum illa simpliciter & indefinitè, absque
 ulla temporis limitatione concessa fuerit, cumq; non sit plenaria, &
 præterea nullum sit inconveniens, quod pluries eadem die obtineatur,
 toties Confratres nostri in una eademq; die illam lucrari poterunt,
 quoties devotè in honorem septem gaudiorum Beatiss. Virginis se-
 pties Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitave-
 rint. Et idem dicendum de alijs indulgentijs nostri Compendij, die-
 rum, quadragenarum, & annorum: quod scilicet possint eas Con-
 fratres nostri, si in gratia extiterint, pluries uno eodemq; die asse-
 qui, si pluries opera pia pro eis injuncta, repetierint.

248.
 Potest quis
 pluries in
 die reci-
 tando 7.
*Pater & A-
 ve.* Indulg.
 40. dierum
 lucrari: &
 idem dicen-
 dum de a-
 lijs simili-
 bus indulg.

X x 3

Et

Et confirmari possunt supradicta. Non pauci Doctores existimant, quòd si Pontifex concedat indulgentias stationum visitationi tali die talem Ecclesiam, posse Fideles pluries repetendo eodem die visitationem ejusdem Ecclesiæ, debita cum devotione, pluries stationum indulgentias obtinere.

249.

OBSERVANDUM *septimò*, quòd cum Pontifex indulgentiam quadraginta dierum, concessam Confratribus septies Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam debita cum devotione recitantibus, non limitaverit ad certas & determinatas personas: puta ad illas, quæ nesciunt Officium recitare; sed illam indefinitè Confratribus concesserit: sine dubio dicendum erit Confratres, qui recitant Officium Beatiss. Virginis indulgentiam centum dierum ex confessione ejusdem Pontificis lucrantur, posse etiam consequi indulgentiam quadraginta dierum, recitando septies Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam.

CIRCA octavam indulgentiam advertendum est, quòd pro consequenda necessarium sit, ut in Ecclesia vel Capella Confraternitatis SS. Eucharistiam sumant: neque sufficeret, si peracta alibi sicut Synaxi, Ecclesia Confraternitatis duntaxat visitaretur. Secus vix videtur quoad Confessionem, adeò ut possint alibi confiteri, dummodò ad Ecclesiam, vel Capellam Confraternitatis accedant communicaturi. Dixi *Ecclesiam aut Capellam*, non autem altare, nam Pontifex id non præcipit. Quapropter si plura sint altaria in ea Capella, seu Ecclesia, poterunt Confratres illud pro arbitrio eligere, in quo communicent. Nec dicas Pontificem loqui de Confessione etiam de Communione, nam *Respondet* quòd, cum sit onus quoddam, extendi non debeat ad ulteriores terminos, sed proximos solam, id est, ad Communionem, non ad Confessionem.

250.

Pœnitentiæ injungi solite pro peccatis sunt in duplici differentia.

OBSERVANDUM *nonò* pro intelligentia hujus clausulæ, *de injunctis, seu aliis quomodolibet debitis pœnitentijs, in forma Ecclesiæ consuetæ relaxamus*, positæ in fine omnium indulgentiarum, dierum & annorum quòd pœnitentiæ injunctæ pro peccatis esse possunt in duplici genere. Unum est earum, quæ in Sacramento Pœnitentiæ à Confessoribus imponi solent. Alterum est illarum, quæ olim pro varijs criminibus publicè injungi solebant, ut constat ex Canonibus Pœnitentialibus qui in Jure Canonico referuntur. Licet autem Pontifex ex communi Theo-

ni Theologorum sententia per indulgentias relaxare possit pœnitentias à Confessarijs injunctas; nihilominus meo iudicio PAULUS V. loquitur hic tantum de Pœnitentijs secundi generis, quia expressè loquitur de Pœnitentijs dierum, & annorum injunctis, vel debitis in forma Ecclesiæ consueta: istæ enim non sunt pœnitentiæ à Confessario injunctæ, sed quæ olim pro varijs criminibus publicè imponebantur. Quare Pontifex concedendo Confratribus nostris indulgentiam quadraginta dierum, unius anni, &c. illis relaxavit tantam pœnam, quantam in foro DEI eisdem relaxaretur, si adimplerent pœnitentiam, quam spatio quadraginta dierum, vel unius anni agere deberent, si illis pro peccatis commissis secundum usum antiquum, injungeretur, quæ pœna licet nobis ignota sit; tamen in foro DEI est nota.

Quoniam autem diximus, posse Pontificem per indulgentiam relaxare etiam pœnitentias à Confessore injunctas, advertendum est, id esse intelligendum de injunctis tantum ad satisfaciendum, non de injunctis ad præservandum & medendum pro futuro; licet enim indulgentia possit compensare effectum pœnitentiæ Sacramentalis, ut satisfactoria est, relaxando, per applicationem satisfactionum ex Thesauro Ecclesiæ, tantam pœnam purgatorij, quantam relaxaret pœnitentia Sacramentalis, si adimpleretur, non tamen potest supplere effectum ejusdem pœnitentiæ, ut præservativa, & medicinalis est; quia effectus indulgentiæ ut sic, non est præservare & mederi pro futuro, sed tantum relaxare pœnam pro præteritis.

Non est autem pœnitentia præservativa, & medicinalis ita accipienda, quasi quod quomodolibet sit medicina & præservans, teneatur pœnitens, etiam si indulgentiam consequatur, illam adimplere: sic enim semper quamlibet pœnitentiam Sacramentalem implere tenetur, & nullam posset Pontifex relaxare contra communem Theologorum sententiam: tum, quia secundum Concil. Tridentinum Confessarius in injungenda pœnitentia semper præ oculis habere debet, ut illa sit ad novæ vitæ custodiam & infirmitatis medicamentum: tum, quia nulla pœnitentia seu satisfactio est, quæ aliquomodo non præservet in futurum, quatenus reddit difficilius iterum peccare; ne cogatur homo iterum acceptare & adimplere satisfactionem: per pœnitentiam igitur præservativam & medicinalem illam debemus intellige-

Quomodo intelligendum sit per indulgentias relaxari pœnitentias à Confessario injunctas &c.

Quid sit à Confessario animadvertendum in injungendis pœnitentijs.

telligere, quæ speciali aliquo titulo est præservativa; ut si ex
causa, Petro, cui fuit occasio sæpè peccandi ingredi talem domum
injungat Confessarius, ne deinceps illam ingrediatur.

251.

Utrum
Confratrū
nomina de-
beant de-
scribi in
lib. Sodal.
ut dictas
lucrentur
indulgen-
tias?

Utrum ipsi
Religiosi
Ord. frui
possint in-
dulgentijs
Confratr.
concessis?

RELIQUÆ difficultatem vix patiuntur, præter communem
illam superioribus omnibus, utrum videlicet debeant Confratrum
nomina in libro describi, ut indulgentias possint lucrari? R. P. Tho-
dorus Stratus existimat debere describi, eo quod PAULUS V. in
Bulla *Cum certas* dicat, *descriptis vel describendis*. Nihilominus oppo-
sitam probabiliorē reputat Irenæus à S. Jacobo supra citatus: nemo
enim PAULI V. ea non fuit, ut formam præscriberet recipientibus
Confratres per descriptionem &c. sed quia frequenter solent deseri-
bi, *receptos* appellavit *descriptos*: sic dicuntur *Beati* Sanctorum alio-
scripti, esto nulla ad id scriptura interveniat.

Idem Reverendiss. P. Stratus censet Fratres Ordinis Prædicatorum
lucrari non posse indulgentias Confratribus concessas, nisi ipsorum
Confratrum libro sint adscripti.

Ratio ejus est. Quod licet CLEMENS VII. in Bulla, *Beati-
tatis*, omnes Confraternitatum indulgentias Fratribus communi-
caverit: attamen PAULUS V. eas omnes revocavit, novasque con-
cessit Regularibus universim cujuslibet Ordinis, ab ijs distinctas
quas singulis Confraternitatibus assignavit. Ut ut sit, inde deterio-
ris conditionis nequaquam erunt dicendi nostri Ordinis Prædicatorum
cum eisdem ferè, ac plures alias, majorique in numero quam Con-
fratres à PAULO V. obtinuerint. Cæterum licet de indulgentijs
PAULI V. id senserit Stratus, nemo tamen unquam id affirmavit de
primo & secundo sacri SCAPULARIS effectu, seu beneficio, in pri-
ma ac secunda hujus Operis Parte jam expositis, cum directè & per-

mario Parthenium SCAPULARE datum fuerit

Fratribus Ordinis, cæteris verò
tantum secundario.

